

קובץ

האור לחיים

שנה
שמעית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת ויחי תשפ"ה

אמרי-השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
18:03	17:29	* 16:38	י-ם
17:59	17:27	16:36	ת"א
17:59	17:27	16:35	חיפה
18:03	17:30	16:38	ב"ש

* לנדהים 40 דק': 16:18

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:
orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455** **02-5380014**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת ויחי תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריד" - חומש בראשית

1 צדיקי הדורות

פרשה למעשה:

4 כולם בחכמה

6 חי באמונה

9 'ישראל' או 'יעקב' שמו?

14 חיי נצח

19 גם כשאין איש

22 כוחו של החיידך

צדיקי הדורות

על ידי ראש ישיבת "כפר חסידים"
לבוא ולכהן פאר כמשגיח של הישיבה
הגדולה והמפוארת.

רבי אליהו זצ"ל לא ידע להשית עצה
לנפשו אם לקבל את ההצעה או
לדחותה. משרה זו
דורשת מאמץ רב,
חשיבה מרובה,
וטיפול אישי בכל
בחור: כיצד אפשר
להועיל לו ולשפר
אותו, בלימוד
התורה ובמידות
טובות.

דבר זה דורש
מהמשגיח להיות כל
הזמן במעקב,
במתח: מה עם הבחור הזה? מדוע
כבר כמה ימים הוא לא הגיע לתפילה?
אולי חס ושלום הוא נחלש ביראת
השמים שלו? ... מחשבות כאלו
צריכות לעבור תמיד בראשו של הרב,
ולשם כך דרושים כוחות עליונים
ומידה רבה של סבלנות.

וַיְבָרֶךְ אֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר פָּבַרְכְּתוּ בְּרֶךְ
אֹתָם (בראשית מט, כח).

ברכותיו של יעקב אבינו אינן ברכות
זמניות, התקפות לזמן מוגבל או
לתקופה מסוימת, אלא הן ברכות
נצחיות, שתוקפן
אינו פג לעד.

הכתוב אומר (משלי
יג, ט): "הוֹלֵךְ אֶת
חֻקֵּי חֲכָמִים יִחְכַּם". מי
שהולך עם חכמים
מובטחת לו סייעתא
דשמיא, והוא יזכה
לברכה בכל מעשיו
ודרכיו.

לאורך כל הדורות
היו בעם ישראל

צדיקי אמת, שלברכותיהם היה כוח
רב, ואף הגויים הכירו בכך.

מסופר על הגאון רבי אליהו לופיאן
זצ"ל, תלמידו של ה"חפץ חיים" זצ"ל,
שבהגיעו קרוב לגיל שמונים, התבקש

הזקן אמר: "אל

דאגה! הוא

יחיה. הכל בסדר,

אני יכול להזור

למושב זקנים"

שיחות עמוקות, וגם אנו - שלמדנו
בישיבת "תפארת ישראל" בחיפה -
זכינו לשמוע מדברי קודשו כשהיה
מגיע אלינו לישיבה.

השיחות נמסרו, אומנם, בידייש, ולא
היינו מבינים אותן כל כך טוב, אבל הן
היו מחדירות בנו יראת שמים!

הוא היה שואג מנהמת ליבו ומחדיר
את המסר עמוק, עמוק, אל תוך הלב.
דבריו היו חוצבי להבות אש, וכמוהם
כמו חץ הנכנס היישר אל תוך הלב
פנימה. דברים היוצאים מן הלב -
נכנסים אל הלב.

רבי אליהו שטרית, שהיה מקליד את
כל דברי התורה של מרן רבנו עובדיה
יוסף זצוק"ל, כתב ספר בשם "רבינו"

הוא ניגש למרן ה"חזון איש" זצ"ל
והציע בפניו את התלבטויותיו.

השיב לו ה"חזון איש" בדברי דוד
המלך ע"ה בתהלים (צב, טו-טז): "עוד
יִגְבֹּנוּ בְּשִׁיבָה דְשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ,
לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר ה'", הקב"ה שומר את
הצדיקים דשנים ורעננים, כדי שיוכלו
להגיד כי ישר ה', למסור שיחות
מוסריות לתלמידים ולחזקם בתורה
ויראת שמים.

"תקבל את ההצעה ואל תפחד, אין לך
מה לדאוג!" פסק לו ה"חזון איש".

רבי אליהו לופיאן יצא מחדרו של
החזון איש בשמחה, וקיבל על עצמו
את המשרה הרמה.

ובאמת בזכות ברכתו של גדול הדור,
עד קרוב לגיל מאה היה מוסר בישיבה

מרגיש טוב וביקש ממנו שיבוא
לבקר.

להפתעת כולם, כשהאבא הגיע, וראה
את בנו שבור ורצוץ, נוטה למות - החל
לחייך ונשאר אדיש לחלוטין.

הרב היה מופתע, והזקן אמר: "אל
דאגה! הוא יחיה. הכל בסדר, אני יכול
לחזור למושב זקנים".

הרב סבר שְׁהִזְקָנָה היא זו שהעבירה
אותו על דעתו, אך הזקן הוסיף מיד
ואמר: "אל תחשוב שדעתי השתבשה
עלי. אני בטוח שהוא יחיה, על אף
שהרופאים לא נותנים לכך סיכוי, כיון
שקיבלתי ברכה מה'חפץ חיים'
שאאריך ימים ושנים ואף בן לא ימות
בחי".

"ואני, איני זקן מופלג, יש לי עוד כמה
שנים לחיות, ולכן לא יתכן שאחד מִבְּנֵי
ימות. חיו יְחִיָּה!"

ובאמת אותו זקן חי למעלה ממאה
שנים, ובנו הפצוע החלים.

בו כתב את הדברים שמרן זצוק"ל
היה מדבר עימו בין חידושי הכתיבה,
ושם הוא מביא סיפור שמרן סיפר לו
על ה"חפץ חיים" זצ"ל:

ה"חפץ חיים" היה ענק הרוח. אנשים
היו מאמינים לכל מילה שהייתה
יוצאת מפיו שלבטח תתקיים.

פעם אחת, אדם צעיר עבר תאונת
דרכים קשה רח"ל, ולא היה מה
לעשות.

הרופאים קבעו באופן נחרץ כי נותרו
לו שעות ספורות לחיות. הם קראו
לרב של בית החולים וביקשו ממנו
לחפש את קרובי המשפחה של אותו
אדם, כדי להודיע להם על מותו הקרוב
של יקירם.

הרב עיין במסמכיו של האיש, וגילה
שיש לו אבא, מבוגר מאוד, בגיל
שמונים וחמש, שמתגורר במושב
זקנים.

הוא מיהר לבית האבות, איתר את
האבא, והחל להסביר לו שבנו לא

כולם בחכמה

עד לירידתו של יעקב למצרים, מנשה ואפרים שימשו כעוזריו הבכירים של יוסף. שניהם היו חכמים וגיבורים.

היתה זו ללא ספק משרה מכובדת ביותר. לאו מילתא זוטרתא היא להיות עוזרו האישי של השליט על כל הארץ, המשביר לכל עם הארץ, שאין מי שיכול לומר לו מה תעשה או מה תפעל! כל המצרים היו כורעים ומשתחוים לפניהם, כראוי לתפקידם הרם.

כשיעקב אבינו הגיע למצרים, אפרים היה מוכן לוותר על כל הכבוד והתהילה הללו ולהצטרף לסבא קדישא כדי ללמוד תורה ביחד איתו. לא כן מנשה. הוא העדיף להישאר בתפקידו המדיני.

משום כך, הניח יעקב את יד ימינו על ראש אפרים, שכן אפרים בחר בתורה.

יְדַעְתִּי בְּנֵי יַדְעֵתִי גַם הוּא יְהִיָּה לְעַם וְגַם הוּא יִגְדֹל וְאוֹלָם אָחִיו הַקָּטָן יִגְדֹל מִמֶּנּוּ וְזָרְעוֹ יְהִיָּה מְלֵא הַגּוֹיִם (בראשית מז, יט).

יוסף הציב את מנשה, הבכור, מול ידו הימנית של יעקב, ואת אפרים, הצעיר, מול ידו השמאלית. אולם יעקב "שָׁפַל אֶת יָדָיו". מפרש התרגום: "אחכימנון לידוהי".

"שָׁפַל" הוא מלשון "שָׁכַל", "הִשְׁפַּל וְיָדַע אֹתִי" (ירמיהו ט, כג).

כאשר רואים צדיק עושה איזושהי פעולה, גם אם לא מבינים מדוע הוא עושה זאת - עלינו להאמין שכל פעולותיו נעשות בחכמה!

ומדוע באמת הניח יעקב את ידו הימנית על ראש אפרים?

אלא שיעקב אומר ליוסף: "יְדַעְתִּי בְּנֵי יְדַעְתִּי", עשיתי את מה שעשיתי מתוך כוונה תחילה, ולכן אל תנסה להסיר אותה. גם אם תפעיל את כל הכוח שיש לך - לא תצליח להזיז את ידי! היד הזאת ניצחה מלאך! אצבע אחת ממנה גללה אבן שלא הצליחו רבים מן הרועים לגלול!

מנשה אכן יגדל, "שעתיד גדעון לצאת ממנו, שהקב"ה עושה נס על ידו" (רש"י), "ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו - שעתיד יהושע לצאת ממנו, שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל, וזרעו יהיה מלא הגוים - כל העולם יתמלא בצאת שמעו, כשיעמיד 'שִׁמְשׁ בְּגִבְעוֹן, וְיָרַח בְּעַמֶּק אֵילוֹן" (יהושע י, יב).

התורה היא יד ימינו של יעקב - "מִיָּמֵינוּ אֵשׁ דָּת לָמוֹ" (דברים לג, ב).

הנחת יד הימין על ראש אפרים העניקה לו את הזכות להמשכיות התורה בעם ישראל. "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע" (אבות א, א), ויהושע היה מזרעו של אפרים.

יוסף לא הבין מדוע יעקב שָׁפַל אֶת יָדָיו. "וַיִּרַע בְּעֵינָיו". ומשום כך: "וַיִּתְמַךְ יָד אָבְיוֹ לְהִסִּיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה" (בראשית מח, יד). יוסף הצעיר, מנסה להסיר את ידו של אביו, הזקן, מראש אפרים ולעבירה לראש מנשה. בדרך הטבע בוודאי שאין בכוחו של יעקב להתנגד ליוסף.

מסד

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: **050-4106056**

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

חי באמונה

הוא משיב. אבל מיד אחר כך, כשאזישהו ניסיון ניצב לפתחו - הוא מועד...

האמונה צריכה להיות שורשית, פנימית. להאמין שהכל מושג, הכל לטובה, והקב"ה מלווה אותנו על כל צעד ושעל. עם אמונה כזאת - אדם נותר איתן בה גם בעתות צרה ר"ל.

ישנן שתי גמרות מפורסמות המלמדות אותנו כיצד חיים את האמונה באמת ובתמים:

במסכת ברכות (פ"ט ב) מספרת הגמרא על רבי עקיבא שהלך בדרך, וכשהגיע לעיר וביקש להתארח - לא נתנו לו,

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה (בראשית מז, כח).

יעקב אבינו, למרות כל הקשיים והטלטלות שעבר בימי חייו, נשאר דבוק בו יתברך, והבין שכל מה שהקב"ה עושה עימו - הוא רק לטובה. זהו "ויחי יעקב" - הוא חי את האמונה בקב"ה.

עלינו לחיות את האמונה הלכה למעשה, ולא רק מן השפה ולחוץ. הרבה פעמים שואלים בן אדם: "האם אתה מאמין?" "בוודאי, איזו שאלה",

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

עלי! אך הוא נותר באמונתו ואמר:
"גם זו טובה".

בשני המקרים עמדו שני גדולי עולם
אלו בפני ניסיונות קשים. צרה רדפה
צרה. אך הם לא נשברו! הם האמינו
באמת ובתמים שהכל לטובה, ואכן
בשני המקרים, בסופו של דבר התברר
שהכל היה לטובה.

כשחיים חיי אמונה אמיתית - גם כי
יהום הסער לא נשברים!

על האדם להאמין כי מה שיש לו -
הוא הדבר הטוב ביותר עבורו.

אם הקב"ה נתן לו את א' ואת ב', ולא
נתן לו את ג' ואת ד' - א' וב' הם בדיוק
הטוב עבורו, ואל לו ללטוש עיניים
ולחפש דברים אחרים. דברים אחרים

והיה עליו לישון במדבר. תגובתו
היתה: "כל דעביד רחמנא לטב".

גם כאשר כיבתה הרוח את הנר שהיה
עימו, וחתול אכל את תרנגולו, ואריה
אכל את חמורו - הוא נשאר איתן
באמונתו, והמשיך לומר: "כל דעביד
רחמנא לטב".

ובמסכת תענית (כא ע"א) מספרת
הגמרא על נחום איש גם זו שנשלח
להביא דורון לקיסר, ארגו ובתוכו
אבנים טובות ומרגליות.

אנשי המקום בו לן בדרך רוקנו
באמצע הלילה את הארגז מתכולתו
היקרה, ומילאוהו עפר. למחרת,
כשהגיע נחום איש גם זו אל המלך,
פתח המלך את הארגז, וכשראה את
תכולתו רצה להורגו בטענה "קא
מחייכי בי יהודאי" היהודים צוחקים

לקדמותו. רבו אמר: "ליעתרו" - ייעשרו, ואכן נעשו עשירים.

במקרה השני אמר רבי מני שחנה אשתו אינה נושאת חן בעיניו. אמר רבו: "תתייפי חנה", ומיד היא התייפתה.

אלא, שמאותו יום ואילך היא החלה להתגאות עליו, ושוב לא היתה נכנעת לפניו כבעבר. אז הבין שמצבו החדש גרוע ממצבו הקודם, וביקש שיחזור המצב לקדמותו. אמר רבו: "אי הכי תחזור חנה לשחרוריתה", וחזרה חנה למצבה הקודם.

בסיפורים אלו רצתה הגמרא ללמדנו מוסר השכל חשוב: מה שיש לך - זה הדבר הטוב ביותר בשבילך. אל תחפש לשנות את הקיים!

הקב"ה יודע היטב מה טוב לך ומה לא,

הם "לא בשבילו"! ואם יתאמץ וישיג אותם - הם רק יהיו לו לרועץ.

הגמרא (תענית כג ע"ב) מספרת על שתי בקשות שביקש רבי מני מרבי יצחק בן אלישיב רבו. בשני המקרים, לאחר שרבו מילא את בקשתו, בבחינת "צדיק גוזר והקב"ה מקיים" - נוכח רבי מני לדעת שהשינוי רק היסב לו רעה, ובשני המקרים ביקש מרבו שיחזיר את המצב לקדמותו:

במקרה הראשון ביקש רבי מני שבניו של חמיו ייהפכו לעניים, כי מחמת עושרם הרב היו מצערים אותו. רבו גזר עליהם שייהפכו לעניים וכך היה.

אלא שאז נוכח רבי מני שהשינוי רק הזיק לו. במצבם החדש גיסיו לא יכלו להמשיך ולתמוך בו, כפי שנהגו עד עתה, וביקש מרבו להחזיר את המצב

שאיש אחד יכול היה לשאת מספר נשים, היה מספר רב יותר של נשים בעולם, ועשר נשים החזיקו בכנף איש אחד. ובאמת גם בתקופתנו, באותם מקומות שנוהגים שאיש אחד נושא כמה נשים, נולדות הרבה יותר נקבות מאשר זכרים.

הקב"ה ברא בעולם בהמות במספר מדוייק, גם שבשרם יספיק למאכל בני אדם, וגם שעורם יספיק לעשות נעליים וכדומה למיליארדי אנשים.

הוא מסכם את התובנה העולה מן הדברים: מי שמחפש "לראות" את הקב"ה - יכול לראותו, עין בעין, בתוך המנגנון הנפלא הזה, שיש בעולם בדיוק את כל מה שהעולם זקוק לו.

עם מה תוכל להתמודד ועם מה לא, והוא נתן לך את הטוב ביותר לפי הטבעים שלך ולפי היכולות שלך. לא כדאי להתפלל ולהתחנן שהמזל ישתנה, כי השינוי עלול להרע את הקיים.

ב"ספר התחיה" מביא דבר מעניין: הקב"ה ברא בעולם זכרים ונקבות. בכל תקופה - מבחינה מספרית - מספר הזכרים ומספר הנקבות השתלבו במדויק זה בזה:

בתקופתנו, שכל איש יכול לשאת רק אשה אחת - יש בעולם מחצה זכרים ומחצה נקבות. בתקופה קדומה,

'ישראל' או 'יעקב' שמו?

יִשְׂרָאֵל יְהִי שְׁמִךְ. אולם למרות שינוי שמו ל'ישראל', השם 'יעקב' לא נעקר לגמרי ואפשר לקרוא לו בשני השמות, פעם כך ופעם כך.

מתי הוא נקרא 'ישראל' ומתי 'יעקב'?

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עָשָׂר שָׁנָה וַיְהִי יְמֵי יַעֲקֹב שְׁנֵי חָיִו שְׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים וּמָאתַיִם שָׁנָה (בראשית מז, כח).

הקב"ה ציוה את יעקב אבינו (שם לה, י):
 "לא יקרא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם

שהלא כל ימיו היה בדרגה נשגבה
ושלימה, וכלשונו: "כי ישר פעלו
בתמידות!"

וביאר, כי השם 'ישראל' הוא בחינה
של קדושה עליונה, והדבר המאפיין
דרגה נשגבה זו היא שלימות של אושר
ושמחה ומנוחת הנפש, ומאידך -
העדר דאגה ועיצבון הנפש.

מתי אדם עצב? כאשר משהו חסר
לנשמה, אבל כאשר האדם דבק
בשלימות בשכינה הקדושה, לא שייך
בו כלל מושג של עצב.

צא וראה, ביום שבת יש לאדם נשמה
יתירה אשר מקורה ממקום עליון, על
כן השבת היא יום של מנוחה ושמחה
ועונג, ומצווים להרחיק כל יגון וכעס.
והנה כאשר מסתלקת השבת - יחד
עימה מסתלקת הנשמה היתרה, ושוב

מבאר ה"אור החיים" הקדוש:
'ישראל' הוא השם המרומם שלו,
הרומז על שררה וגדולה - "כִּי שְׁרִיטָה
עִם אֱלֹקִים וְעִם אַנְשִׁים וְתוֹכֵל" (לב, כט),
ו'יעקב' הוא השם הנחות - לשון עֶקֶב.
כאשר עם ישראל הולכים בדרך ה'
ועושים רצונו של מקום - קרויים
'ישראל', וכאשר הם בדרגה נחותה -
קרויים 'יעקב'.

מקשה על כך ה"אור החיים" הקדוש:
דבר זה שייך בעם ישראל, שמדרגתם
משתנית, פעמים הם בדרגה גבוהה
ופעמים יורדים ממדרגתם.

אבל כיצד נפרש זאת לגבי יעקב אבינו
עצמו, שפעם נקרא 'יעקב' ופעם
נקרא 'ישראל'? הרי לא ייתכן לומר
שהוא יקרא בשמו לפי מדרגתו,

זיווג הגון והצלחה

אושרי חנניה בן דניס גליה

מחזיר את הנשמה היתרה של השבת: על ידי שמכין עצמו אל השבת הבאה ונכנס אליה בקדושה ובטהרה ושרוי כל השבת בפסגות רוחניות עליונות ובשמחה בלי שמץ של חולין.

כך היה יעקב משיב את הנשמה העליונה והיא שבה ושורה בו כבראשונה.

ואכן, כל המקומות בתורה שמוזכר בהם שמו 'יעקב' ולא 'ישראל', בְּדוֹק ותמצא שהיתה שם איזושהי בחינה של עצב ויגון.

המקרה הראשון שבו צווה ה' את יעקב "לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך", הוא גם דוגמא טובה ליסוד הזה. הפסוק פותח: "וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹקִים שְׁמֶךָ יַעֲקֹב" (בראשית לה, ט). מה פשר ההקדמה הזו, וכי איננו יודעים כי זהו שמו?

אלא, שבפסוקים שלפני כן נאמר: "וַתִּמָּת דְּבַרְהָ מֵיִנְקַת רַבָּקָה" (שם, ח), ואמרו חז"ל (בראשית רבה פא, ה): "עד שהוא משמר אבלה של דבורה באה

יש מקום ליגון ועיצבון נפש, וכמו שדרשו חז"ל (ביצה טז ע"א): "נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם בערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה ממנו, שנאמר 'שבת וינפש' - כיון ששבת וי אבדה נפש".

מעין זה יש לפרש את בחינתו של יעקב אבינו עליו השלום. יעקב אבינו היה בחינת שבת, כל ימיו קודש לה', קודש קודשים, בלי שמץ של חולין. על כן זכה שהיתה בו נשמה עליונה, כנשמה היתרה שבשבת, ואז הוא בבחינת 'ישראל'.

כל זמן שהיא שוכנת בו, אין מקום ליגון ועיצבון הנפש, כי יגון ועצב הוא ההיפך משלימות הקדושה והשמחה. וכאשר היה בו שמץ של יגון ועצב, מיד יצאה ממנו אותה נשמה עליונה, מעין יציאת נשמה יתירה של שבת. וכאשר יצאה ממנו הנשמה העליונה, באותה עת לא נקרא שמו 'ישראל' אלא 'יעקב'.

וכיצד היה יעקב משיב את הנשמה העליונה שבו? באותו אופן שהאדם

ואם תתמה, אם כן למה חותם הפסוק
 "ויהיו בני יעקב שנים עשר" ולא 'בני
 ישראל'?

אך אין זו קושיה. באותה עת קרה
 המעשה של ראובן, כפי שמסופר
 באותו פסוק. וכשהבנים במדרגה
 פחותה מצד מעשיהם, אף שהאב
 עצמו ייקרא בשם 'ישראל', הם
 ייקראו 'בני יעקב'.

ומדוע בהמשך הפרק (פסוק כז) נקרא
 בשמו "יעקב" - "וַיִּבֶא יַעֲקֹב אֶל יַצְחָק
 אָבִיו"?

אומר ה"אור החיים" הקדוש, כי השם
 'ישראל' מורה על שררה וגדולה, וכיון
 שיעקב בא לפני יצחק אביו לא נהג בו
 הכתוב שררה וגדולה ולכן קראו
 'יעקב'.

וכן מצינו במדרש תהלים (קטז, ו)
 שאמר: "אלמלא היה אברהם קיים
 היאך היה יצחק מנהיג שררה, וכן
 יעקב" וכו'.

בפרשת וישב, בדרך כלל נקרא שמו

ליה בשורתא שמתה אמו". וזהו
 שאומר שם הכתוב: "ויברך אותו" -
 "ברכת אבלים ברכו", הקב"ה בא
 לנחמו על מות אמו.

וכיון שהיתה שם בחינה של צער, אין
 מקום לנשמה עליונה, שהיא היפך
 הצער והיגון. על כן אמר לו הקב"ה:
 "שמך יעקב", דהיינו, כעת שמך הוא
 'יעקב' בדווקא, כי באותה עת היה
 שרוי באבלות על אמו.

ולפי זה יבואר פשר הדבר, שלמרות
 שה' מוסיף ומצווהו "לא יקרא שמך
 עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך",
 מכל מקום באותה פרשה הקב"ה
 בעצמו קוראו בשמו 'יעקב'.

הנה, בהמשך הפרק, בזמן מיתת רחל,
 נקרא שמו 'יעקב' - "וַיִּצֵב יַעֲקֹב מִצְבָּה
 עַל קְבֻרָתָהּ" (בראשית לה, כ). אך לאחר
 ששלמו ימי האבל, קרא ה' את שמו
 'ישראל' - "וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אָהֳלָה
 מִהַלְאָה לְמַגְדַּל עֵדֶר. וַיְהִי בִשְׁפֹן
 יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַהַיָּהוּ וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב
 אֶת בְּלָהָה פִּילְגֶשֶׁת אִבְיוֹ וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל
 וַיְהִיו בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנַיִם עָשָׂר" (שם, כא-כב).

אביהם ועליהם לקבל את דבריו.

ולאחר שהתבשר על יוסף - "וַתַּחֲזִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם" (שם מה, כז), נחזה עליו רוח ה', ומאז שב להיקרא 'ישראל'. עד שנתבשר על גלות בניו ואז שב הצער, וכל זמן היותו במצרים חזר להיקרא 'יעקב'. אך גם אז היה זמן מיוחד שנקרא 'ישראל' - כאשר נגלה אליו יוסף.

והנה כשקרבו ימיו למות, שוב נקרא שמו 'ישראל' - "וַיִּקְרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹת" (שם מז, ט), "וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל" (שם, לא). וטעם הדבר, לפי שבעת מיתתו של אדם מתעלה הנפש.

ומסיים ה"אור החיים" הקדוש את דבריו הנפלאים: "וכלך לדרך זה להשכיל בכל מקום אשר יקרא לו שם הוא שמו לסיבה אשר תשכיל שמה".

'יעקב'. בזה בא הכתוב להודיענו, כי כל זמן שהיה יעקב בארץ כנען - היה שרוי ביגון ואנחה. אומנם היו זמנים מיוחדים שבהם היתה שמחתו שלימה, ואז נקרא בשמו 'ישראל'. וכגון מה שנאמר (בראשית לו, ג): "וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת יוֹסֵף מִכָּל בָּנָיו".

ולאחר שנמכר יוסף, מובן מה שנקרא שמו 'יעקב', שהרי היה שרוי ביגון ואבלות.

אומנם שלוש פעמים נקרא אז בשם 'ישראל' - "וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל לְמָה הִרְעֵתֶם לִי" (שם מג, ו), "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יִשְׂרָאֵל אֲבִיו" (שם ח), "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם" (שם, יא).

וטעם הדבר, כי כשראה יעקב שלא חשו לצער, דיבר אליהם דרך שררה, ובכך רמז כי לא ימחל להם, שהרי הוא

לעילוי נשמת
ר' יגאל בן מלכה ז"ל

חיי נצח

בעולם הזה ויהפוך אותם מגשמיים לרוחניים. ולכן כאשר הצדיק שהגיע למעלות נשגבות אלו נפטר מן העולם, קשה הדבר על השי"ת.

כשהספיד מרן הרב שך זצ"ל את המשגיח של ישיבת פוניבז' הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, אמר כי מי שמבין את משמעות החיים, יודע שישנן שתי אפשרויות: באפשרותו לחיות חיים חולפים, וגם אם יחיה מאה שנה ויותר, בסופו של דבר ימיו קצובים, ועם פטירתו מן העולם חולפים החיים והכל נגמר.

אבל באפשרותו לחיות חיים נצחיים כאן, בעולם הזה, חיים שאינם מסתיימים לעולם. ההכרעה הגורלית הזאת בין שתי צורות החיים, נתונה בידי האדם.

הוא זה המכריע כיצד לחיות כאן בעולם. האם הוא משקיע בחיים החולפים, הזמניים, או שהוא משקיע בחיים הנצחיים.

הדרך לזכות לחיי נצח, כרוכה בהבנת

וַיְכַל יַעֲקֹב לְצֹוֹת אֶת בְּנָיו וַיֵּאֶסֶף רִגְלָיו
אֶל הַמִּטָּה וַיִּגְעַע וַיֵּאֶסֶף אֶל עַמְּוִי (בראשית
מט, לג).

הגמרא (שבת לג ע"ב) מספרת, כי כאשר יצאו רבי שמעון בר יוחאי ובנו מן המערה, וראו אנשים החורשים וזורעים את אדמתם, אמרו: "מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה?!". הם לא הבינו כיצד יכול האדם לעזוב את נצחיות החיים שלו - העולם הבא, ולעסוק בחיי שעה - חיי העולם הזה.

מעתה נבוא ונשאל, אם אכן עיקר החיים הם בעולם האמת, מדוע קשה בעיני הקב"ה סילוקן של צדיקים? מה טעם "יִקְרַר בְּעֵינָי ה' הַמְּוֹתָה לְחֶסֶדִי" (תהלים קטז, טו), אם לאחר פטירתם הם באים אליו יתברך לעולם האמת?

אלא, תכלית הבריאה שברא הקב"ה אינה רק כדי שאדם יגיע לגן עדן. לשם כך לא היה צריך לברוא עולם מופלא שכזה. תכלית הבריאה היא שהאדם יחיה בעולם הזה, יעסוק בתורה ובמצוות, ובכך יקדש את גופו וחיי

אמיתית.

לפעמים הוא יושב בקור ולומד תורה, ואין הוא חש בקור כי הוא דבוק בשכינה. חז"ל (יומא לה ע"ב) מספרים על הלל הזקן, שלא הכניסוהו לבית המדרש, והוא עלה על הגג כדי להאזין לשיעורם של שמעיה ואבטליון. הקור העז והשלג הכבד שכיסה אותו, לא הפריע לו. הוא לא חש דבר, כי הוא חי חיי נצח. הוא עבר מהעולם הזה לעולם אחר. הוא כוסה בשלג בגובה שתי אמות, כל גופו קפא, אבל הוא נמצא באותה עת בעולם אחר.

זו המשמעות של בחירה בנצחיות. מי שבוחר בחיים הללו, אין דבר שיעמוד בפניו לקיים את המצוות וללמוד תורה.

המושג 'נצח'. המושג 'נצח' אין פירושו זמן קצוב, אלף או אלפיים שנה, אלא אין לו גבולות. נצח נצחים. אדם חי בעולם הזה תשעים שנה, מאה שנה, ולאחר מכן הוא עובר ובטל מן העולם, אבל מי שמבין שהוא יכול לרכוש כאן בעולם חיי נצח, הוא לא יחליף אותם בחיים הרגועים, הזמניים. הוא אינו משקיע את זמנו הקצוב בעניינים גשמיים, אלא מנצל את החיים למטרה מרוממת יותר.

הוא חי 'למעלה מן הזמן'. הוא חי חיי נצח, עוד טרם נפרדה נשמתו מהמלוש הגשמי שלה כאן, בעולם הזה.

מי שחי במטרה הזאת, דבר לא יפריע לו להשיגה. לא עוני, לא מחלה, לא מלחמה ולא כל קושי אחר. הוא כל העת דבוק בשכינה, מחובר לבורא עולם. כך הוא מרגיש התעלות

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

גשם, שלג.

רק לאחר תקופה, נתן לו הגבאי מפתח, כדי שיפתח את בית הכנסת.

בשעה אחת בצהרים כבר היה מתכוון לתפילת מנחה. לא היה מוכן לוותר על תפילה במנין.

התשוקה שהיתה לו לקיים מצוות וזריזותו בקיומן, היתה דבר מפליא.

הוא היה מאותם אנשים נדירים שחיו כאן בעולם חיי נצח, יהודים מדור קודם, עליהם אפשר לומר את דברי הכתוב בתהלים (טז, א):
 "לְקַדְּוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה."

יהודי המתגורר בקנדה סיפר לי שיש לו חבר שהוא מוהל, ולפעמים הוא

אבי, רבי דוד אלבז בין איזה זצ"ל. הוא היה דוגמא ומופת ליהודי שחי בעולם הזה חיי נצח.

היה ראש וראשון לכל דבר שבקדושה. אפילו שהגיע הביתה עייף ורצוץ מהעבודות הקשות שעבד, למחרת בבוקר היה הראשון בבית הכנסת!

קודם התפילה היה אומר תהילים וקורא את הזוהר הקדוש, ואחר כך מתחיל את התפילה מראשיתה.

בתחילה לא היה לו מפתח לבית הכנסת. הוא היה עומד בחוץ וממתין לגבאי, בקיץ ובחורף, בחום ובקור, מקיים את הפסוק (תהלים נה, טו):
 "בְּבֵית אֱלֹקִים נְהַלֵּךְ בְּרִגְשׁוֹ - 'ברגש', ראשי תבות - ברד, רוח,

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
 הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

גם בהיותם במצרים, למדו בני ישראל מאותן מגילות. כך מובא בחז"ל (שמות רבה ה, יח), שהיו בידם מגילות 'שהיו משתעשעים בהם משבת לשבת'. במגילות הללו נכתב כי הם אמורים להיגאל, ומכוח הלימוד בהן האמינו כלל ישראל לדברי משה רבנו כי הם עומדים להיגאל - "וַיֵּאֱמֶן הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקֵד ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות ד, לא).

לימוד תורה הוא המחייב את האדם, ובכך הוא מתחבר אל הקב"ה. זה מה ששמר את כלל ישראל כל שנות הגלות, וזה מה ששמר אותו עד היום הזה.

הגמרא (תענית ה ע"ב) אומרת: "יעקב אבינו לא מת".

שואלת הגמרא: "וכי בחינם ספדו ספדניא וחנטו חנטיא וקברו קבריא" - האם בחינם הוא נספד ונחנט ונקבר, הרי הכתוב אומר במפורש שספדו וחנטו אותו ולבסוף קברוהו.

מתרצת הגמרא: יש פסוק מפורש בנביא (ירמיהו ל, ז) האומר שיעקב אבינו לא מת. נאמר שם: "וַאֲתָה אֵל תִּקְרָא

מוזמן למול בשבת, בימי החורף, כאשר הטמפרטורה יכולה לרדת עד עשרות מעלות מתחת לאפס, ועם זאת הוא עושה את דרכו ברגל לקיים מצות מילה. הוא מרגיש שעוד רגע קט והוא קופא, הקור העז חודר לעצמותו, אבל אז הוא נזכר במצוה שהוא הולך לקיים וגופו מתחמם, שוב אין הוא מרגיש את הקור.

זו הבחירה הנתונה ביד כל אחד ואחד, איזה חיים הוא רוצה לחיות.

יעקב אבינו כל חייו היו צרות ורדיפות, ועם זאת הוא היה דבוק בשכינה. חי חיי נצח. ומהיכן הוא לקח את הדבקות הזאת? מהתורה הקדושה.

חז"ל אומרים (יומא כח ע"ב) כי האבות הקדושים קיימו את התורה כולה אף שעדיין לא ניתנה.

ומהיכן למדו זאת? בבית מדרשו של שם בן נח. אומנם מצוות רבות לא ניתן היה לקיים בפועל, אבל הם למדו את ספר הבריאה, ספר בראשית, כתבו אותו במגילות ואותן העבירו לבניהם אחריהם.

תורה, יקיימו מצוות ויתחזקו ביראת שמים, הרי שיש לו המשכיות.

אומר שלמה המלך ע"ה (משלי כב, ו):
 "חַנּוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דַרְכּוֹ גַם כִּי יִזְקֶינָה לֹא יִסּוּר מִמּוֹנָה". גם אם יזקין האדם, לא יסור ה'נער' ממנו, אלא ימשיך בדרכו. אם כך נוהג האדם בשנות חייו, הוא זוכה לחיים נצחיים. נשמתו פורחת ומשגשגת כל הזמן וחיה בעולם האמת. הנה בנו הלך להתפלל, נכדו הניח תפילין, נכדתו בירכה ברכת המזון, כל זה נחשב חיים.

"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" (דברים ד, ד). כאשר זרעו של האדם בחיים - והכוונה לחיים אמיתיים של דבקות בקב"ה - גם הוא בחיים בעולם האמת. אם הוא משאיר בעולם זרע קודש, הוא זוכה לחיים נצחיים.

יעקב אבינו שהשאיר אחריו שנים עשר שבטים קדושים וטהורים - "שְׁבִטֵי יִהְיֶה עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל" (תהלים קכב, ד) - עדות שהם בקדושתם, אזי "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

עֲבָדֵי יַעֲקֹב נָאם ה' וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעַךְ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ נֹשְׁבִים", מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים.

ולכאורה, מה מתרצת הגמרא על הקושיא, הרי סוף כל סוף קשה, וכי לחנים ספרו וחנטו וקברו אותו?

התירוץ הוא - פסוק גובר על כל שאלה. אם הפסוק מלמד שיעקב אבינו לא מת, אזי נופלות כל הקושיות. כמו שאומרים למי שמקשה קושיות רבות ואינו מבין: 'מקושיה לא מתים'.

אבל כדי למתק מעט את דברי חז"ל הקדושים, נבאר את כוונתם באומרם: "מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים":

האדם במהלך שנות חייו, צריך לדאוג לדבר אחד - להמשכיות החיים שלו. במוקדם או במאוחר חייו יסתיימו, ועליו לחשוב מה יהיה לאחר תום חייו כאן בעולם הזה. האדם נועד לחיות חיים נצחיים. ואיך יוכל לחיות חיי נצח? אם במהלך שנות חייו ידאג האדם שצאצאיו ימשיכו בדרכו, ילמדו

"אמרו לו בניו: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, אמרו כשם שאין בליבך אלא אחד כך אין בליבנו אלא אחד. באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

זכה יעקב אבינו שהיתה מיטתו שלימה, כל בניו המשיכו בדרכו, דרך הדבקות בהשי"ת, לפיכך "יעקב אבינו לא מת".

ובאמת אומרים חז"ל (פסחים נו ע"א), כי לפני פטירתו של יעקב אבינו הוא כינס את בניו וביקש לומר להם "את אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" (מט, א). באותה שעה הסתלקה ממנו רוח הקודש.

אמר להם יעקב אבינו: שמא חס ושלום יש ביניכם אחד שאין דעתו עם השי"ת?

גם כשאינ איש

הזה הוא כבר הספיק לראות את יוסף, להיפגש איתו, ולדעת שהוא עומד בצדקותו. אפילו הגויים הרכינו ראשם אל מול יוסף הצדיק, ואפילו פרעה, האמגושי, הודה בפה מלא בצדקותו, ואמר: "הֲנִמְצָא כָּזֶה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ" (בראשית מא, לח). התקיים בו מקרא מלא שדיבר הכתוב (דברים כח, י): "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יָשָׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ".

אם כן יש להבין, מה התחדש ליעקב אבינו עתה [בעת שבועה שנשבע לו

וַיֹּאמֶר הַשֶּׁבַע לִי וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה (בראשית מז, לא).

יעקב אבינו חולה, הוא קורא ליוסף בנו ומשביע אותו שיקברהו במערת המכפלה. או אז, "וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה", מפרש רש"י: "על שהיתה מיטתו שלימה, שאין בה רשע, שהרי יוסף מלך הוא, ועוד שנשבה לבין הגויים, והרי הוא עומד בצדקו".

פלא פלאות! יעקב אבינו חי במצרים כבר שבע-עשרה שנה. בפרק הזמן

אותה בדבקות, כי כולם מסתכלים עליו. אדם נמדד בקריאת שמע שעל המיטה... שם הוא נמצא לבדו, רק הוא ואלוקים, והשאלה היא האם גם שם הוא קורא באותה הדבקות.

אחד מאדמור"י בית גור, היה מביא על כך את מאמר חז"ל (אבות ב, ה): "במקום שאין אנשים השתדל להיות איש" ומפרשו, שבמקום שיש אנשים אין זו חכמה להיות איש. כל אחד רוצה להיראות איש בעיני הבריות. החכמה הגדולה היא להיות איש במקום שאין אנשים!

יעקב הכיר וידע איך יוסף קורא קריאת שמע בציבור. בשבועה שנשבע לו יוסף התחדש לו איך יוסף קורא קריאת שמע על המיטה! איך יוסף מתנהג בסתר! התחדש לו "דקיים אורייתא בסתרא".

יוסף] בנוגע לצדקותו, מה שלא היה ידוע עד עתה, שבהתייחס לגילוי הזה כתבה התורה "וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמֶּטֶה - על שהיתה מיטתו שלימה שאין בה רשע" ויוסף "עומד בצדקו"?

הביאור בזה הוא על פי מה שכתב התרגום על הפסוק: "וַיִּפְּאֵז זְרַעֵי יַדָּיו" שנאמר בברכת יעקב ליוסף, וזה לשונו: "דקיים אורייתא בסתרא".

כלומר, כלפי חוץ בוודאי שיוסף היה נראה צדיק גמור. את זה בוודאי יעקב ראה, כשם שכולם ראו. מה שענין את יעקב הוא, האם גם בסתר, בחדרי חדרים - גם שם יוסף עומד בצדקותו ומקיים את התורה בדקדוק.

בספרים מובא, שאדם אינו נמדד בקריאת שמע שהוא קורא בציבור, בבית הכנסת. שם בוודאי הוא קורא

לעילוי נשמת
ברוריה בת פאני ז"ל

את יוסף, כדי להיווכח כיצד הוא מתייחס לשבועה, שהיא דבר שבינו לבין אלוקיו.

חז"ל אומרים, שכאשר יעקב ביקש מיוסף להישבע לו הזדעזעו כל אבריו! מתוך כך נוכח יעקב לדעת, שאף על פי שיוסף נשבה בין הגויים, שנשבעים על ימין ועל שמאל, עדיין יש לו יראת שמים, והוא ירא להוציא מפיו שבועה לפני ה'.

זוהי התפיסה המחודשת לה זכה יעקב באמצעות השבועה: לראות את צדקותו הפנימית של יוסף, את יראת השמים האמיתית, ולא רק את מה שנראה כלפי חוץ.

וכיצד יכול היה יעקב לבחון זאת באמצעות השבועה?

המצרים, מטבעם, היו מוציאים מפיהם צרורות של שבועות. כל משפט שני היו נשבעים בחיי אביהם, בחיי אמם ובחיי עצמם. השבועה היתה מזולזלת בעיניהם.

והנה יוסף, שהיה עוסק במסחר התבואה של מצרים, טבעי היה לו ערך השבועה וחומריתה היה קצת פחות בעיניו. סוף כל סוף, מי ששומע כל כך הרבה שבועות מתגלגלות מהפה יכול להצטנן במקצת.

משום כך ביקש יעקב אבינו להשביע

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי

שיעור מוסר

ימי המישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il
ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

בוהו של החיוך

לשתותו משום שכעת הוא בשרי ועליו להמתין שש שעות, מה שאין כן חיוך - אותו ניתן להעניק לזולת בכל עת ובכל שעה, בלי שום הגבלה.

פעם הובא דיון מעט יוצא דופן לפני רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, שכיהן כראש ישיבת "פורת יוסף" אחר פטירת הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל.

אדם אחד איבד את מקום עבודתו, ובמשך זמן רב חיפש עבודה ולא מצא.

לבסוף התחיל לעבוד כמלווה של ילדים בהסעה לתלמוד תורה. העבודה הזאת, שלא הורגל בה, היתה קשה לו. ילדים הם ילדים, פתאום זה קופץ וזה משתולל, זה צועק וזה בוכה, זה מושך לו את המעיל...

ילדים יודעים לנצל הזדמנויות, הם מרגישים בחוש מתי המבוגר האחראי עליהם נתון בחולשה, ולא יכול להשתלט עליהם.

חֲבִלְיָי עֵינַיִם מְיִיז וּלְבָן שְׁנַיִם מִחֶלֶב
(בראשית מט, יב).

חז"ל (כתובות קיא ע"ב) למדו מפסוק זה, כי "טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב, שנאמר: 'ולבן שיניים מחלב', אל תקרי לבן שיניים אלא ליבון שיניים".

החיוך שאדם מחייך לחברו, חשוב יותר מליטר חלב שיתן לו...

חיוך לא עולה בכלל כסף, אבל הוא יותר חשוב מאוצרות כסף וזהב.

חיוך אפשר לתת לעשירים וגם לעניים, לקטנים וגם לגדולים. נתינת חיוך אינה מצריכה מאמץ גדול וגם לא השקעה של זמן. בשבריר של שנייה אמרת לאדם שלום עם חיוך, והענקת לו בכך הרבה מאוד!

שמעתי בשם הקדוש הרב ישעיה קרישבסקי הי"ד, ביאור נחמד מדוע טוב מלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב; כי לפעמים רוצים לתת לאדם חלב, אך הוא אינו יכול

הנהג והמלווה לא הצליחו להגיע להסכמה ביניהם, ובאו לדין תורה אצל הגאון רבי בן ציון אבא שאול.

לאחר ששטחו טענותיהם לפניו, אמר הרב אבא שאול למלווה: "אתה יודע איזו זכות עצומה יש לך כשאתה פותח את הדלת? דע לך, שבכך אתה פותח את דלת ההיכל להכניס ספר תורה!

"הילד הזה, שבא עכשיו ללמוד את התורה הקדושה, הוא ספר תורה חי, והדלת של הטנדר הריהי כדלת ההיכל. איזו שמחה גדולה צריכה להיות לך, שאתה זוכה למעמד הזה!"

שמע המלווה את דברי הרב, וליבו התמלא שמחה. מכאן כבר לא הסכים לוותר על המצוה הגדולה שנפלה

היה קשה מאוד, והאישי הרגיש עצבות וכאב. הוא לא היה יכול לעזוב מאחר והיה זקוק ביותר למשכורת, אבל התסכול שלו הלך וגדל.

יום אחד ישבו המלווה והנהג ושוחחו על ענייני עבודה. אמר הנהג למלווה: "אתה צריך לפתוח ולסגור את הדלת בעת הצורך. זה חלק מתפקידך".

באותם ימים, לא היתה אפשרות לפתוח את הדלת בלחיצת כפתור. צריך היה לקום ולגשת אל הדלת, ולפתוח אותה באופן ידני.

המלווה לא הסכים. "מה פתאום שזה יהיה תפקיד שלי? אתה הנהג, ואתה צריך לעשות זאת! גם ככה העבודה הזאת קשה מידי".

מסד

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

**כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!**

המבצע
עד גמר המלאי

לפרטים: 050-4106056

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

בחלקו.

למלווה: "שמעתי שיש מלווה חדש

להסעות. האם זה אתה?"

"כן", ענה המלווה, "זה אני. יש בעיה?

עשיתי משהו לא בסדר?"

"דע לך", אמר האב, "הבן שלי לא

הסכים ללכת לתלמוד תורה, וכל יום

מחדש היתה לנו בעיה איתו.

"בימים האחרונים הילד ממש שמח

לצאת לתלמוד תורה. כל בוקר הוא

מבקש שייקחו אותו כבר להסעה.

"לא הבנו מה קורה. שאלנו את הילד

מה השתנה, והוא סיפר שיש מלווה

חדש, דוד טוב שמאוד אוהב את

הילדים, שר עימם שירים ומספר להם

סיפורים יפים..."

ראו עד היכן מגיע כוחם של חיוך

ומאור פנים.

מאותו יום היתה בו רוח חדשה. כל

ילד שעלה לטנדר התקבל במאור

פנים גדול ובברכת "ברוך הבא, כמה

טוב לראות אותך היום!"

המלווה הרבה לחייך אל הילדים, חיוך

אמיטי מתוך הלב, והילדים אהבו

אותו.

במהלך הנסיעה היו שרים שיר לכבוד

כל אחד מהילדים, וכך התנגנו ברכב

"טוב לי תורת פיך", "כי מציון תצא

תורה", "הושיע את עמך וברך את

נחלתך"... איזו שמחה היתה לילדים.

לעיתים גם היה מספר להם תוך כדי

הנסיעה סיפורי צדיקים.

ימים ספורים לאחר התפנית הגדולה,

פגש אבא אחד את המלווה בבית

הכנסת, בתפילת המנחה. אמר האב

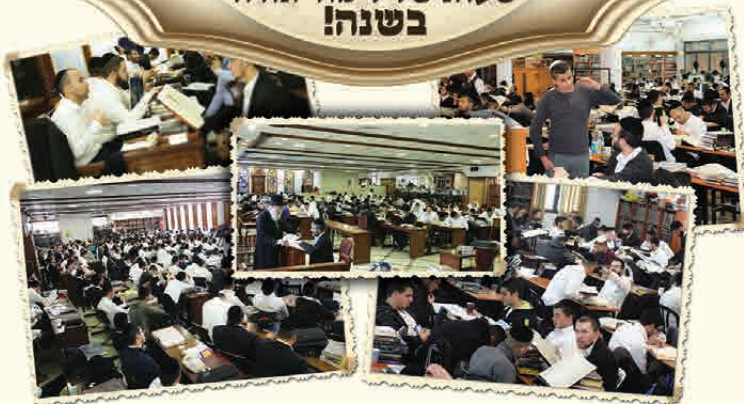

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ- 10,555,000 שעות של לימוד תורה בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים **02-5000455**

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאס הי"ו, ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו, אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו, התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זרהה ז"ל, מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל, רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נגימה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטת ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעימה ז"ל, תנצבה.